

İRÖNİK ROMAN

BIT

Delinin

$$2 + 5 = \cancel{7}$$

Sınava

Günlüğü

2011 Genç Timaş Roman Yarışması 3.

Ercan Harmancı

BİR DELİNİN SINAV GÜNLÜĞÜ

Ercan Harmancı

BİR DELİLİK YAPMALIYIM

Düşündü...

“Bugün bir delilik yapmalıyım.” dedi ve kendi kendine güldü.

“Benim yaptığıma hep başkaları gülecek değil ya!”

Hani, bu sözü akıllı biri söylese bir delilik yapmayı istemiş olurdu; ama “Bugün bir delilik yapmalıyım.” diyenin deliliğine yıllar tanıktı.

Olsun! O yine de bugün bambaşka bir delilik yapmalıydı. Önceki yaptıklarına, başkaları delilik diyordu. Oysa bu yapacağına kendisi “Bu bir delilik!” demeliydi.

Durdu...

Düşünerek bir delilik yapmak aslında kolay değildi. Eskiden deli olmak nasıldı? Kimsenin yapmayı göze alamadığını yapınca deli olunuyordu. Kendi kendine,

“Bu zamanda delilik yapmak da zorlaştı.” dedi.

Akıllı olmanın beş para etmediğine inananlar ya da akıllı olmayı beceremeyenler de delilik yapmaya başlamışlardı. Deliliğin de bir raconu vardı. Bir karşılık beklenerek delilik yapılmazdı ki...

Kendi kendine “Öyle bir delilik yapmalıyım ki bugüne kadar hiçbir delinin yapmadığı bir şey olsun.” dedi.

Sonra düşündü... Yapılmayan delilik kalmamıştı. Hatta yerde yapılabilecek tüm delilikler bitmiş, daha fazla delilik için hedef gökyüzüne çevrilmişti.

Yüzyılın en çılgın eğlencesiydi delilik için uzaya düzenlenen turlar. Kafasını kaşdı. “Zor, benim işim zor.” dedi.

Yatmadan önce Guinness Rekorlar Kitabı’nı karıştırdı. Yol kenarına bırakılan eski gazeteler ve dergiler arasında bulmuştu bu kitabı. Kitabın renkli kapağı ilgisini çektiği için onu yanına almış ve açık havada gazete kâğıtlarıyla yaptığı yatağının kenarına koymuştu.

Sayfaları baştan sona, sondan başa doğru çevirdi; ama yapılmadık delilik kalmamıştı. Üstelik bu delilikleri akıllılar yapmıştı. Akıllılar böyle şeyler yaparsa kim bilir deliler neler yapardı?

O da her deli gibi gün doğmadan uyanırdı. Gün doğmadan uyanmayan bir deli, deli sayılmazdı.

Akıllılar onca nimetle karınlarını doyuramazlarken delilere bir lokma yeterdi.

Güneşle birlikte sokakları dolaşmaya başladı. İkide bir başını kaldırıp güneşe “Seni seviyorum. Senin sahibini de...” diyordu.

Ona tebessüm edenler çok olsa da o, güneşin kendisine tebessüm ettiğini düşünür, bir tek onu samimi bulurdu.

Akşam olmadan akıl danışacak bir deli bulmalıydı. Akıllılar birbirlerine danışır, tersini yaparlar; deliler ise akıllarına ilk geleni yaparlar! İşte bu yüzden diğerleri onlara deli diyordu.

Yürürken aklına çeşitli delilikler geliyordu. Fakat o her seferinde kendi kendine “Yok, yok! Bu da olmaz.” diyordu. Gün içinde “Yok, yok! Olmaz.” demediği tek şey, kendisine yapılan

çikolata ikramıydı. Mahalleli bilirdi onun çikolata sevdiğini. Hele de bitter çikolataya bayıldığını... Mahalleliye hiç zararı olmamıştı onun. Onu tanıyanlar, çoğu akıllıya güvenmedikleri kadar ona inanır ve güvenirlerdi.

Kahvede her zaman tapulu sandalyesine oturur, eli çenesinde düşünüp dururdu. Birçok delinin çenebazlığına rağmen o suskundu. Kolay kolay kimseye kızmazdı; fakat kızdığı anlar da olurdu tabii.

O gün de karşı masadaki gençlere bakıyor, onlara için için kızılıyordu. Gençler okul saatinde anne babalarından habersiz, kahvede pinekliyorlardı.

Kahveci iyi bir adamdı ama onlar söz dinlemiyordu işte. Ara sıra "Hani ben genç olacaktım da..." dedikten sonra bildiği birkaç dua ile sinirlerini yatıştırmaya çalışıyordu. Kahvede pinekleyen gençler bilmiyorlardı ki kahveci sadece ismini değil namını da Koca Yusuf'tan almıştır!

Gençler hem zıkkımlanıyor hem oyun oynuyor hem de arada bir birbirlerine okkalı küfürler ediyorlardı.

Kendisi tescilli bir deli olmasına rağmen bunları yapmazdı. Bu gençlerin yaptığı, yapılacak iş değildi!

Düşündü...

Bir delilik yapmalıydı. Bir delilik bulmalıydı. Karşı masadaki gençlerden film karesinden çıkmış gibi bir tipi olanı,

"Oğlum, ne dersiniz bir delilik yapalım ve bu sene sınava girelim?" dedi.

Hep birlikte güldüler. İçlerinden biri,

"Delilerin bile sınava girdiğini söyleseler inanırım; ama ortağım sana inanmam." diye ekledi.

“Şaka, oğlum şaka... Ben deli miyim de sınava gireyim?” dedi öteki genç, gülerek.

Sonra da hep birlikte oyunlarını oynamaya devam ettiler.

Düşündü...

“Garip...” dedi.

Bu veletlerin “sınav” dediği şey neydi ki? Yılların delisiydi; ama sınava giren bir deli duymamıştı. Acaba vardı da kendisi mi bilmiyordu? Gençler “Sınava deliler girer.” diyorlardı ama o, sınava giren bir deli görmemişti hiç.

Düşündü...

“Bu deli neden ben olmayayım? Araştırmalıyım. Bu sınava daha önce giren bir deli var mı acaba? Hımmm...”

Bir deliye yakışır şekilde bir anda ayağa kalktı. Hızlı hızlı giderken,

“Evet, Deliler Odası’na gitmeliyim.” dedi ve gözden kayboldu.

Masadaki gençlerden esmer ve zayıf olanı “Bu deli nereye gidiyor böyle?” dedi. İçlerinden biri,

“Nereye olacak ağabey, sınava girecek de ders çalışmaya tabii ki...” diye cevapladı onun sorusunu.

Bu sözlerin ardından kahvede kakhaha sesleri yükseldi.

AKILLILAR GİREMEZ

Deliler Odası, şehrin en güzel semtindeydi. Bu güzel semtteki diğer odalara hiç benzemiyordu. Dışarıdan görünümü kadar içinin tasarımı da bambaşkaydı. Oda'nın inşasına başlanmadan önce tüm deliler, kendi odalarının kesinlikle akıllıların odalarına benzememesi konusunda hemfikirdiler. Avizeler, maroken koltuklar, gümüş sehpalar ve daha birçok şey delileri tiksindiriyordu.

Delilerin başkan seçerken dikkat ettikleri tek kıstas vardı: Deliler Odası Başkanı, istekleri olan biri olmamalıydı.

Birçok delinin akıllı insanlar gibi istekleri vardı. Oda Başkanı'nın ise isteği olamazdı; çünkü o, sıradan bir deli olmalıydı.

Deliler Odası'na başkan olarak seçilen deli, ne doğuştan deliydi ne bir saksının kafasına düşmesi sonucu deli olmuştu ne de birincilikle kazandığı felsefe bölümünü yarıda bırakmıştı. O tam anlamıyla kafayı yemişti. Kolay değildi kafayı yemek. Çok kitap okumak gerekiyordu deli olmak için çok...

Oda Başkanı çok çalışkandı. Değnekten atına biner şehirdeki tüm delileri dolaşırđı. Günün yorgunluğunu ise kendini akıllı sananların yaptıklarına bakarak atardı. Sokakta bulduğu

aşşap bir sandalyeden kendisine bir makam koltuğu yapmıştı. Deliler Odası'ndaki makamında vakit geçirmeyi severdi.

Adı Deliler Odası da olsa orada herkes dilediğini yapamazdı. Oda'nın kuralları vardı. En önemli kural "Hiçbir deli, oda içerisinde oyun oynayamaz." kuralıydı.

Dışarıda delileri susturmak, burada ise konuşurmak zordu. Akıllılar birbirlerini görünce o kadar gereksiz konuşuyorlardı ki deliler bir araya gelince susmanın gerekli olduğunu anlamışlardı.

Deliler Odası'nın giriş kapısında "Buraya Akıllılar Giremez." yazılıydı. Birçok akıllı içeriye ve içeride olup biteni merak etse de hiçbiri Deliler Odası'na girme teşebbüsünde bulunmamıştı. Dışarıdaki akıllılar zannediyordu ki deliler içeride birbirlerine yapmadıklarını bırakmıyorlar. Oysa zannedilenin aksine Oda'da deliler birbirlerine öyle kibar davranırlardı ki onları görenler aklını yitirir, deliliğe özenirdi.

Deliler; Oda'ya yemek yemek, hoşça vakit geçirmek ya da oyun oynamak için gelmezlerdi. Önemli bir karar alacakları zaman uğrarlardı oraya. Deli de olsalar birilerine danışarak iş yapmanın iyi olduğunu biliyorlardı.

Sıradan deliler, odaya her gün uğrarlarken delilikte sınırları zorlayanlar da nadiren uğrarlardı. Kendi kendilerine "Vay be! Ne zamandır buraya gelmemişim." derlerdi. Odaya uzun yıllar uğramayanlar, Deliler Odası'ndan içeri adım attıklarında değişen pek bir şey olmadığını görürlerdi.

Deliler, akıllılar gibi değişimden hoşlanmazlardı. Hatta en çok korktukları şey değişimdi. Bir yerde gördükleri değişiklik, onlara o yeri terk etme zamanının geldiğini işaret ederdi.

Akıllıların yaptıkları gibi mahzun ve kısık bir sesle,

“Efendim, bir maruzatım vardı.” demezlerdi.

Deliler Odası Başkanı, kendisinin ne istediğini bilmesi de şehirdeki tüm delilerin isteklerini ve ihtiyaçlarını onlar söylemeden bilirdi.

Oda Başkanı, halim selim ve iyiliksever biriydi. Nadir de olsa güldüğü zamanlar olurdu. Bir keresinde, niçin gülmediğini soran bir akıllıya,

“Zaman, gülme değil düşünme zamanı!” demişti.

O akıllı, o gün bugün Deliler Odası Başkanı'nın ne demek istediğini düşünür durur.

Deliler Odası'nda kimseye ayrıcalık tanınmazdı. Deliler “Hamilikart, yakınımıdır.” yazan kartlardan taşımazlardı.

Oda'nın daimi ziyaretçileri pek fazla tanınmazken Oda'ya uğramayanlar hemen tanınırdı.

Deliler her türlü ikramı kabul etmezlerdi. Kimi sadece bitter çikolata verdi kimi de su muhallebisi... Oda'da her delinin ikramı farklıydı. Oda Başkanı ise asla ikram kabul etmez, kendisine ikramda bulunan delilere rüşvetçi muamelesi yapardı.

***

Oda Başkanı, bitter çikolataları uzattı ve “Söyle!” dedi.

Başkan'ın “Söyle!” demesi olayı bildiğine işaret etti.

O, bir yandan bitter çikolataları yiyor, bir yandan da “Şey... Şey...” diyordu.

Oda Başkanı “Biliyorum.” der demez,

“Demek biliyorsunuz?” diye karşılık verdi.

Yıllardır kullanmadığı kelimeyi kullandı başkan.

“Neyi?” dedi.

Delilerin en belirgin özelliğiydi en az kelimeyle konuşmak.

Bitter çikolataları önce inceliyor, sonra da onları ağzına atıyordu. Biraz sesini yükselterek,

“Akıllıların yaptığına pek güven olmuyor da...” dedi.

Kısa bir sessizlikten sonra sordu:

“Daha önce sınava giren herhangi bir deli oldu mu, onu öğrenmek istemiştim.”

“Sınav... Şu akıllıların girdiği sınav... Sanırım, hiçbir deli girmedi o sınava... Acaba?”

Oda Başkanı, bir an durup düşündükten sonra devam etti.

“Yıllar önce, zannedersen 1981 yılıydı. Bir deli girmişti sınava. Soruları görünce ‘Beni deli mi sandınız?’ deyip çıkmıştı. Kayıtlarımıza göre de başka hiçbir deli o sınava girmedi.”

Başkan’ın söylediklerinden sonra gülümsedi. Sevinci, yüzünden okunuyordu. Evet, işte bu bir delilik! Bu sınava girmeliyim.” diye düşündü.

AKILLANMALIYIM...

Gün batmak üzereydi. Ertesi gün yeniden doğacak olan güneş, karşısında tam bir deli bulacaktı. Tüm tescilli delilerin bile “Bu bir delilik!” dediği bir delilik yapacaktı. Tüm akıllılar, onun yaptığı deliliğin haberini gazetelerinde sürmanşetten vereceklerdi. Televizyonlar ise bu haberi “Son dakika” şeklinde yayınlacaklardı. Delilik tarihinde görülmemiş bir olay olacaktı bu.

Deliliğe Övgü kitabının yazarı Erasmus yaşıyor olsaydı onun için “İşte övgüye layık bir deli!” derdi herhâlde.

Uzun zaman önce, bir apartmanın önüne yığılmış eski eşyaların arasında bulduğu küçük aynasını eline aldı ve ona baktı. “İyi bak! Bu adam tam bir deli.” diyerek güldü.

Deliler hiçbir şeyi ciddiye almazlar ya da çok az şeyi ciddiye alırlar. Yine de bir delinin sınava, hem de akıllıların girdiği bir sınava girmesi hafife alınacak şey değildir. Deliler günlük, saatlik ya da anlık kararlar verirler. Hatta deliler arasında makbul olan, bir şeyin karar verilmeden yapılmasıdır.

Onun da sınava girme konusunda aldığı karar, ciddi bir karardı. Kendi kendine kızarak,

“Kararım karar!”dedi.

Bu sınava gireceğine ve sıkı sıkı hazırlanacağına tüm delileri şahit tutarak yemin etti. Bu ettiği yemin her şeyiyle ciddi bir yemindi. Yemininin tek eksiği, üzerine el basacak bir kitabın olmamasıydı; çünkü deliliğin kitabı henüz yazılmamıştı. Kendi kendine “Bakarsın bir gün, bir deli, bir delilik yapıp Deliliğin El Kitabı’nı yazar.” dedi.

Birilerine ihtiyaç duymayı sevmezdi. Birileri ona yardım etmeye çalışsa, mesela o düşünce kaldırmaya yeltense “Bırak, bırak! Kendim düştüm, kendim kalkarım.” der onun yanından uzaklaşırdı. Ona göre, bir delinin bir akıllıya hele de kendini akıllı sananlara ihtiyacı olmamalıydı. Hep böyle düşünmüştü; fakat bu sınava başvurmak için bir akıllıya ihtiyacı vardı.

Hem hızlı hızlı yürüyor hem de kendi kendine konuşuyordu.

“Akıllıları kandırmak kolay, akıllıları kandırmak...” diyordu. Öyle ya hiçbir deli kendisine para verilse de istemediği bir şey yapmazdı. Oysa akıllılar... Onlara parayla iş yaptırmak kolaydı. Evet, derhâl bir akıllı bulmalıydı!

Kendisinin deli olduğuna dair en ufak bir şüphesi yoktu; ancak bunu hiçbir akıllı bilmemeli ve anlamamalıydı. Bir delilik yapıp sınava girebilmesi için akıllı gibi görünmeliydi. Bu, onun için çok zor olsa da yapmalıydı.

İlk olarak delilerin içinden ayrılıp akıllıların içine karışmalıydı. Bir deli gibi düşünse de bir akıllı gibi hareket etmeliydi. Bunu yapabiliirdi. Daha doğrusu bunu yapmalıydı. Yoksa onun diğer delilerden bir farkı olmazdı.

Eski alışkanlıklarını, dostlarını ve yaşadığı çevreyi tümüyle terk etmeliydi.

Düşündü...

“Bitter çikolata!” dedi. Bitter çikolatayı bırakamazdı. Hüzünlendi, ağlamaya başladı. Önceleri düşünmeden başkaları için ağlardı, oysa şimdi düşünüyor ve kendisi için ağlıyordu.

Her gün saatlerce konuştuğu aynasını cebinden çıkardı. Bir deli olarak son kez baktı ona ve “Üzgünüm, artık seninle bir akıllı gibi konuşmak zorundayım.” dedi. Yıllardır onun kendisiyle konuşmasına alışmış olan ayna, fazla dayanamayıp “Neden ama?” der gibi kırılıverdi.

Kırık aynanın karşısında beklerken “Sınava girersem hayatım değişebilir. Hiçbir delinin başaramadığını başaracağım.” diyebildi.

Kırılan birkaç parçayı almak istedi. Aynanın “Bırak, bir başka deli toplansın bu parçaları.” dediğini duyar gibi oldu. Evet, o artık akıllı bir deliydi ve bir aynanın karşısında saatlerce vakit geçiremezdi.

Yatağına uzandı. Gazete kâğıtlarından yaptığı yatağı, kadim ve sadık dostuydu onun. Şimdi bir deli olarak yatıyordu ama sabah bir akıllı gibi kalkmalıydı o yataktan. Gökyüzü manzaralı yatağından yıldızlara baktı ve onları şahit tuttu.

“O sınavı kazanıncaya kadar bir akıllı gibi davransam da siz şahitsiniz ki ben bir deliyim...” dedi ve uyudu.

Gözlerini açtığında güneş çoktan doğmuştu. Artık, güneşin de ona kırıldığını düşünüyordu.

Sokakların arasında tek başına dolaşmaya başladı. Evet, deliliğin ilk özelliğini kaybetmiş ve güneşten sonra uyanmıştı. Tüm akıllılar gibi güneş doğduktan sonra kalkıp kahvaltı yapmalıydı.

Kırılan aynanın bir parçasını yanına aldı. Bir süre aynaya baktı. Onun karşısında delilik zamanlarında olduğu gibi saatlerce konuşmadı. Kendi kendine “Zor da olsa yapmalıyım.” diyebildi. Aslında kendisiyle konuşmamaya özen gösteriyordu.

Kahvaltısını yaptı. Midesi doysa da gözü doymamaya başlamıştı. Ne de olsa akıllılar gibi davranıyordu.

KİME SORULUR?

Akıllılar, güneş doğduktan sonra evi terk etmeliydiler. Evlerde sadece hastalar ve yaşlılar kalıyordu. Çocuklar ve gençler okula, yetişkinler ise ekmek parası kazanmaya gidiyorlardı. Gençler ve çocuklar, daha iyi yaşamak ve karınlarını daha iyi doyurmak için okuyorlardı. Sınava girmek ve iyi bir okul kazanmak, mutlu bir hayatın olmazsa olmazlarındandı.

Onlara göre bu dünyanın en akıllıları, bu sınavda derece yapan öğrencilerdi. Öğrenciler, akşamları sınavı kazanma düşüncesiyle yatıyorlar ve her sabah aynı düşünceyle uyanıyorlardı.

Her geçen gün sınavı kazananlar “Bir varmış bir yokmuş, ülkenin birinde sınavı kazanan bir öğrenci varmış...” şeklinde anlatılıyordu.

Çoğu akıllıya göre bir öğrencinin sınavı kazanması, Keloğlan’ın Padişah’ın kızıyla evlenmesi gibi bir hayaldi.

Bu konuda anlatılanlar ve gördükleri gözünü korkutmaya başlamıştı bile. Kendi kendine konuşmanın akıllılar arasında da yaygın olduğunu görünce içi rahatladı. “Yapabilirim, yapmalıyım.” dedi içinden.

Akıllılar delilerden daha fazla konuşuyorlardı kendileriyle. Tek farkla... Delilere hiç kimse kendi kendilerine konuşmaları

gerektiğini söylemezken akıllıların en akıllısı onlara bu şekilde konuşmalarını söylüyor ve bundan para alıyordu.

Güldü. “Paraya ihtiyacı olan bir akıllı bulmalıyım.” dedi.

İnsanların en akıllısını bulması gerekmiyordu. Yaptıracağı iş için sadece akıllı birini bulması yeterliydi. İşinin kolay olduğunu anlamıştı: çünkü tüm akıllıların paraya ihtiyacı vardı. Kendisiyse yıllarca paraya ihtiyaç duymamıştı. Ne akıllıların ne de delilerin arasında para kullanmıştı. Zaten delilerin arasında paranın yeri yoktu ki. Çakıl taşı toplayan deliler vardı; ama para için yere eğilen bir deli görmemişti.

Daha önce hiç dolaşmadığı sokaklarda dolaşıyordu. Gördüğü insanlara önceden selam verip vermediğini hatırlamıyordu.

Şehrin insanları, unutmamak için olacak ki gördükleri her yere büyük puntolarla “Sınav” yazmışlardı. Sınav yazısını yazanlar, bu şehrin en zenginleri olmalı diye düşündü. Sınava nasıl girebileceğini birkaç akıllıya sordu. Sorduğu tüm akıllılar, farklı farklı cevaplar veriyorlardı ona. Anlaşılan bu sınav hakkında akıllılar da çok şey bilmiyorlardı.

Çoğunun bildiği, sınava kaç kişinin gireceği ve girenlerden ne kadarının bir üniversiteye yerleştirileceğiydi.

Sınavda çıkacak sorular ve onların hazırlanışı konusunda kimsenin bilgisi yoktu. Bu konuda bilgisi olanları da şehrin en akıllısı, sınav yapılıncaya kadar bir zindana hapsetmişti.

Duyduğu her cümleden sonra kendi kendine “Bir de bize deli diyorlar, asıl...” diyerek yıldızların altındaki evine doğru yürüdü. Deli miydi ki gece gece sokaklarda dolaşsın(!)

KAPI DIŐARI

Her geçen gün biraz daha akıllılar gibi davranıyor, güneşten sonra uyanıyordu. Diğer akıllılar gibi gazete okumaya bile başlamıştı. Görüntüsü de deđiŐmiŐti. Kendini asilleŐtiren sa-kallarını bir kıl tüccarına satmıŐtı. Sakalıyla birlikte asaleti de kaybolmuŐtu.

Her gün mahallenin berberine gidip sinekkaydı tıraŐ oluyor, yakasına bir iek takarak güzel kokmaya zen gösteriyordu. Tüm bunlar hoŐuna gitmese ve bunlardan asla zevk almasa da kendi kendine “Sınav için katlanmalıyım.” diyordu.

Bir sabah, sınava başvurmak için en uygun zamanın geldiğini düşünüp hemen yola koyuldu. BaŐvuruların yapıldığı bina-lardan birinin önünde durdu. İhtiŐamlı görünüyordu önünde durduğu bina... Tıpkı bir mapushaneyi andırıyordu. Yüksek duvarları ve geniŐçe bir bahçesi vardı. Kimsecikler dolaŐmı-yordu ortalarda. Sessizlik, korkutucu ve gizemliydi. Akıllılar da korkutucuydu.

Elini bir kapıyı açmak için uzatmıŐtı ki uzatması ile kıyamet koptu. Bir ses... İsrail’in sura üflemesi gibi bir ses duydu. He-men ardından her köŐeden ve kapıdan insanlar fırlamaya baŐla-dı. Ortalık ana baba günü gibiydi.

GENÇ TİMAŞ

KUMRULAR MAHALLESİ Gözcüleri

AYSEL GÜR MEN

Aysel Gürmen

Kumrular Mahallesi Gözcüleri

Üniversiteden yeni mezun olmuş yetenekli ve girişimci bir genç olan Yavuz'un komşularıyla tanışmaya ve Türkiye'nin ilk yerli uçağını geliştirmek için verilen zevkli mücadeleye tanık olmaya hazır mısınız? Tanınmış gençlik edebiyatı yazarı Aysel Gürmen'e 2011 Genç Timaş Roman yarışmasında birincilik ödülü getiren bu romandaki kahramanlar kalbinize taht kuracak. Kumrular Mahallesi, şehir hayatının sebep olduğu uzaklaşmayı aralarındaki dayanışmayla aşmaya çalışan ve geleneksel değerlerine sahip çıkan insanların yaşadığı bir mahalle. Bu mahallede herkes birbirini koruyor ve kolluyor.

GENÇ
T
TİMAŞ

iyi ki kitaplarım var...

genctimas.com | 0212 511 24 24

**GENÇ
TİMAŞ**

HAYVA TEKİN
"Dostluk ve Barış Sınır Tanımaz"
**YEŞİL
ADA'NIN
ÇOCUK
LARI**

Hayva Tekin

Yeşil Ada'nın Çocukları

Yeşil Ada'nın Çocukları
romanı, Cumhuriyet'in
75. yıl dönümü
sebebiyle Kültür
Bakanlığı tarafından
düzenlenen eser yazma
yarışmasında Çocuk
Roman Büyük Ödülü'ne
layık görülmüştür.

Bir Türk ve Rum
çocuğun savaş
sirasındaki dostluğunu
ve barışa olan özlemini
anlatan roman, aynı

zamanda 1974 yılında Kıbrıs'ta yaşananlara
da ışık tutuyor. Yeşil Ada'nın iki çocuğu olan
Cengiz ve Yorgo o savaş günlerinde sevgi
dolu yürekleriyle dostluğu ve sevgiyi bize
yeniden yaşıyorlar...
Ve biz de diyoruz ki:
"Sevgi, dostluk ve barış sınır tanımaz."

**GENÇ
TİMAŞ**

iyi ki kitaplarım var...

genctimas.com | 0212 511 24 24

**GENÇ
TİMAS**

Rana Demiriz
Ayasofya'da Bir Gece

Ayasofya... Tarih boyu Doğu ile Batı'yı birleştiren mabet... Mihrimah, Ayasofya'da çalışırken bir sırrın tam ortasına düşüyor. Üstelik bu sırrın ortakları da var. İpek ve Mehmet, kendilerini bu gizemi çözüp parçaları tamamlamaya adıyorlar. Çünkü, bu sırrı aydınlığa kavuşturmak Ayasofya'yı korumak demek.

İtalya'da başlayan bu yolculuk, Doğu'nun mistik havasında ilk rota olan Diyarbakır surlarında da onları şaşırtıyor. Bu macerada yalnız olmadıklarını anladıklarında her şey daha beter bir çıkmaza giriyor. Ayasofya'nın savunma mekanizması ise herkesi şaşırtıyor!

**GENÇ
T
TİMAS**

iyi ki kitaplarım var...

genctimas.com | 0212 511 24 24